

«λάχιστον 200 μίλια εἰς μέρος ὅπου ἡ θάλασσα φαίνεται συχνά νὰ βράζει. Ὁ κ. κόμης Ρώμας καὶ ὁ κ. Κυριακούλης Μαυρομιχάλης ἦσαν μάρτυρες τούτου καὶ διετήρησαν δι' ἀρκετὸν χρόνον μέρος τῶν πειρημάτων τούτων φύλλων. Ἀγγλικοῦ πλοίου τὸ καταστρώμα, κατεπληρώθη ἐκ τούτων καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐκαλύφθη. Πόθεν ἦλθαν αὐτά; Ἀναντιρρήτως εἰς Geyser ἀναδύων τὰς ἰσχυρὰς ροὰς του ὑπὲρ ἄνω τῶν καρποφόρων πεδίων, ὡθεὶ τὸ σύνολον ἐντὸς τῆς θαλάσσης διασκορπίζων εἶτα αὐτὰ ἐν τῇ ἀνέμῳ. Σπόροι τινὲς λαθραίως πίπτοντες ἐπὶ καλῆς γῆς ἤμραν τινὰ βλαστάνουν. Ἰδοὺ μία ἐτέρα ὑπόθεσις διὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἐν Ἑλλάδι τοῦ σταφυδοκαρποῦ ὑμῶν.

(ἀκολουθεῖ)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΞΕΝΟΣ

ΑΙ ΦΙΛΑΙ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΜΟΥ

I

— Μοὶ φαίνεσαι μελαγχολικὴ αὐτὴν τὴν ἑσπέραν, ἔλεγεν ἡ κυρία Αἰμιλία Τιφαῖν εἰς τὴν φίλην τῆς Ἰωάνναν δ' Ἀντρέλ. Πολὺ κακῶς ἐξέλεξας τὴν ὥραν τοῦ χοροῦ διὰ νὰ δεῖξης τοὺς ὀφθαλμούς σου ἐρυθρούς.

— Αἰμιλία, ἐκουράσθην ἀγωνιζομένη, ὅπως ἀγαπηθῶ. Εἶμαι ὀκνηρὰ καὶ ἤθελον ν' ἀγαπῶμαι χωρὶς νὰ προσπαθῶ ποσῶς νὰ διατηρήσω καὶ διαιωίσω τὸν ἔρωτα.

Νωχελῶς καθημένη, με τοὺς ὀφθαλμούς ἡμικλείστους, καλύπτουσα τὸ πρόσωπον ὑπὸ τὸ ριπίδιον ἡ Ἰωάννα δ' Ἀντρέλ ἐφαίνετο ἀπογοητευμένη καὶ ἔφινε μεταξὺ τῶν λευκῶν αὐτῆς ὀδόντων νὰ διαφεύγῃ λόγῳ παραπόνων.

— Φίλη μου, ἀπήντησεν ἡ κ. Τιφαῖν, ἔχεις φερέας ἀπαιτήσεις. Ὁ σύζυγός σου εἶναι τρελλὸς ἐκ τῆς ἀγάπης σου, ὑποτάσσεται εἰς ὅλας τὰς ἰδιότητες σου, εἶναι πιστότατος καὶ ὁμῶς παραπονεῖσαι! Διὰ τί παραπονεῖσαι;

— Ὁ σύζυγός μου, εἶναι ὁ μᾶλλον ἄστατος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

— Πῶς; σὲ ἀπατᾷ;

— Μάλιστα.

— Ἐχει φίλας;

— Ἀπείρους.

— Καὶ τὰς γνωρίζεις;

— Καλλίτερον ἢ ὅσον αὐτὸς τὰς γνωρίζει.

— Ἰωάννα, ἀστετεύεσαι...

— Αἰμιλία, πρὶν περάσουν ὀκτὼ ἡμέραι θὰ τὰς ἴδῃς ὅλας.

— Ἀλλὰ τότε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἄθλιος, ἀνεφάνησεν ἡ κ. Τιφαῖν.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Ἰωάννα δ' Ἀντρέλ μετὰ λεπτοῦ μειδιάματος, εἶναι ἀπλῶς ἀνὴρ.

Ἡ Ἰωάννα ἠγέρθη, διῆλθε τὴν αἴθουσαν τοῦ χο-

ροῦ, λάμπουσα, με τοὺς ὤμους γυμνοὺς καὶ ἀκτινοβολοῦντας ἐξ ἀδαμάντων, φέρουσα μεγαλοπρεπῆ ἐσθῆτα, ἡ ὁποία, διὰ πλοῦτου πολλοῦ καὶ φιλοκαλίας συγχρόνως συντεθεῖσα, καθίστα αὐτὴν ὡραιότεραν.

Καθ' ὅσον ἐπροχώρει, μακρὸς ἠγείρετο ψίθυρος θαυμασμοῦ, ὅταν δ' ἐχόρευεν, ἐφαίνετο σύρουσα μετὰ τῆς μακρᾶς αὐτῆς ἐσθῆτος, ἄπειρον πλῆθος παθῶν, τὰ ὁποῖα πέραν τῆς διήγειρε.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἡ κ. Αἰμιλία Τιφαῖν τὴν συνήνητησεν ἐν ἀποκέντρῳ τινὶ γωνίᾳ ἡδυπαθῶς ἠπλωμένην ἐπὶ καθίσματος ὑπὸ τὸ τρυφερόν βλέμμα τοῦ κόμητος δ' Ἀντρέλ, ὁ ὁποῖος ἠσπάζετο τὰς χεῖράς της.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐσκέφθη ἡ κ. Τιφαῖν, ἂν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἄπιστος, παίζει λαμπρὰ τὴν κωμῳδίαν του.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐσπερίδος ταύτης, ἡ Ἰωάννα δ' Ἀντρέλ ἐσταμάτησε τὸν ἵππον αὐτῆς διὰ νὰ χαιρετίσῃ τὴν φίλην τῆς Αἰμιλίαν, ἡ ὁποία εἰσῆρχετο εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλόνης ἐφ' ἀμάξης. Ὁ κόμης δ' Ἀντρέλ συνώδευε τὴν σύζυγόν του σοβαρὸς καὶ εὐπρεπής.

Ἐν πρώτοις, ἡ Αἰμιλία δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀπορήσῃ βλέπουσα τὴν Ἰωάνναν ἔφιππον, καὶ μάλιστα ἐπὶ ἵππου ἀνησύχου, διότι ἐγνώριζε πόσον ἐφοβεῖτο τοὺς ἵππους ἡ φίλη της. Πρὸ πάντων δ' ἐθαύμασε μετὰ πόσης κομψότητος ἡ ὡραία ἀμαζών ἦτο ἐνδεδυμένη.

Μετὰ τὸν χαιρετισμὸν ἐχωρίσθησαν.

Ἀλλὰ μετὰ δέκα λεπτά, ἐν ᾗ ἡ ἀμαξία διήρχετο σκιερὰν τινὰ δενδροστοιχίαν, ἡ κ. Τιφαῖν διεκρίνε διὰ μέσου τῶν φυλλωμάτων τὸν κόμητα δ' Ἀντρέλ, ὁ ὁποῖος, βαδίζων πλησίον τῆς Ἰωάννας, ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν μετὰ πάθους.

— Ἀναμφιβόλως, ἐσκέφθη, ἐν ἐκ τῶν δύο, ἡ ἀπατάται χονδροειδῶς ἡ Ἰωάννα, ἡ ὁ κ. κόμης δ' Ἀντρέλ εἶναι τὸ ἄνθος τῶν ὑποκριτῶν.

II

— Φίλη μου, μ' ὑπεσχέθης νὰ μοὶ δεῖξης τὰς φίλας τοῦ συζύγου σου. Δὲν σπύδεις ποσῶς νὰ ἐκπληρώσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου. Εἰπὲ τοῦλάχιστον τὰ ὀνόματά των. Ἀρὰ γε τὰς γνωρίζω;

— Ἴσως ὅχι ὅλας, ἀπήντησεν ἡ Ἰωάννα... Εἶναι τόσον πολλαί! προσέθηκε μειδιῶσα.

— Μοὶ φαίνεται ὁμως, ὅτι πολὺ εὐθύμως ὑποφέρει τὴν τύχην σου.

— Ὑπάρχουν μάλιστα ἡμέραι, καθ' ἃς αἱ γυναῖκες αὐταὶ με διασκεδάζουν.

— Εἶσαι γυνὴ παράδοχος! Δὲν ἀγαπᾷς λοιπὸν τὸν σύζυγόν σου;

— Τὸν λατρεύω!

— Καὶ ἀνέχεσαι;

— Τὸ καλλίτερον μέσον νὰ φυλάξῃ τις τὸν σύζυγόν της, εἶναι νὰ τὰ ὑποφέρῃ τοιαῦτα, ὁποῖα εἶναι.

— Ἀλλὰ ἡ ἀνοχή σου καταντᾷ σκανδαλώδης.

— Δὲν με ἐννόησας ἀκόμη.

— Τί ἔκαμνες, ὅταν εἰσῆλθον; διότι εἶσαι πολὺ ἰδιοτροπῶς ἐνδεδυμένη, ἠρώτησεν ἡ κ. Τιφαῖν.

— Ὡς βλέπεις, ἀνεφώνησεν ἡ Ἰωάννα μετὰ παιδικοῦ γέλωτος, ἔκαμνον διπλογραφίαν.

— Δός μοι νὰ ἴδω, εἶπεν ἡ Αἰμιλία ἀποσπῶσα ἐκ τῶν χειρῶν τῆς φίλης τῆς τεράδιον πλήρως ἀριθμῶν. Εἶναι αἱ δαπάναι τῆς τροφῆς;

— Ναι, εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀκολουθῶς εἰς τὸ μέσον εἶναι αἱ δαπάναι τοῦ συζύγου μου καὶ εἰς τὸ τέλος εἶναι ὁ ἰδιαίτερος λογαριασμὸς τῶν παιδιῶν. Εἶμαι ἐνήμερος.

Ἡ κ. Τιφαῖν ἐμερίδιασε, διότι ἡ Ἰωάννα, μεθ' ὅλην τὴν ἀπέραντον αὐτῆς περιουσίαν, ὑπεβάλλετο εἰς τοιαύτας ἀνιάρους ἐνασχολήσεις. Τὴν παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς φέρουσαν ἐνδυμασίαν κατάλληλον διὰ τὴν λογιστικὴν ὑπηρεσίαν.

— Εἶσαι θελκτικὴ τοιοῦτοτρόπως, εἶπεν ἡ Αἰμιλία.

— Τόσω τὸ καλλίτερον, ἀπήντησεν ἡ Ἰωάννα.

Καί, ἐπειδὴ εἰσῆρχετο ὁ κόμης δ' Ἀντρέλ, ἡ Ἰωάννα τῷ ἔδειξε τὸ βιβλίον τῆς καὶ τοὺς λογαριασμοὺς τῆς.

Τότε ὁ κόμης τὴν ἠσπάσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ πάθους πυρίνου.

III

Μετὰ ἓν ἔτος ἡ κ. Τιφαῖν, προσκληθεῖσα δι' ἐπιστολῆς, μετέβαινεν εἰς κομψότατον ἀγροτικὸν οἰκίσκον παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, ἐνθα κατέλυον ὁ κ. καὶ ἡ κ. δ' Ἀντρέλ. Τὸ ζεύγος τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐπὶ πολὺν χρόνον ἡ Αἰμιλία ἐπίστευεν ὡς ταρσασόμενον ὑπὸ φοβερῶν διχονοιῶν, παρουσίαζεν ἤδη τὸ μᾶλλον παράδοξον φαινόμενον ἐξ ὧν δύναται νὰ παρουσιάσῃ ἡ ἔνωσις δύο ὑπάρξεων θερμῶν καὶ ἰδιοτροπῶν.

Ἀναμφιβόλως ἠγαπῶντο. Καὶ ἡ Ἰωάννα κατὰ πάσαν πιθανότητα εἶχε πολὺ δίκαιον νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς τὸν κόμητα τὰς παροδικὰς αὐτοῦ ἀπιστίας, ἀφ' οὗ ἐκ τούτων ἐπέστρεφε πάλιν πρὸς αὐτὴν τρυφερώτερος. Ἡ δὲ εἶχον ἀναχωρήσει ἐκ Παρισιῶν μόνοι τῶν ἄνευ ὑπηρετοῦ, ἄνευ θαλαμηπόλου, μόνον μετὰ μιᾶς ὑπηρετρίας διὰ τὰ παιδιὰ, καὶ εἶχον ἐγκατασταθῇ διὰ πολλοὺς μῆνας ἐν τῇ σιωπηλῇ ἐκείνῃ ἐρημίᾳ!

Ἡ κ. Αἰμιλία ἐφθασεν ἐνώπιον μικροῦ πύργου τοῦ ὁποίου ἡ εἰσόδος ἦτον ἀνοικτὴ καὶ διὰ νὰ ἐκπλήξῃ τὴν Ἰωάνναν, εἰσῆλθε χωρὶς νὰ κτυπήσῃ εἰς τὴν θύραν.

Ματαίως ἀνεζήτησεν ἀνθρωπὸν τινὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Αἰφνης, διὰ τινος ὑαλωτῆς θύρας, διέκρινεν ἐν τῷ μαγευρῶ τὴν μορφήν τοῦ κόμητος δ' Ἀντρέλ.

Ἀπέναντι δὲ τῆς ἐστίας, μαγεύρισα τις ἐξάφριζε τὸ βραστό.

Ἡ κ. Αἰμιλία ἤτὼν ἔτοιμος ν' ἀνοιξῇ τὴν θύραν καὶ νὰ παρουσιασθῇ, ὅτε ἔστη ἀκίνητος ὡς κεραυνόπληκτος.

Ὁ κόμης δ' Ἀντρέλ εἶχεν ἀποθέσει θερμὸν φίλημα ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς μαγεύρισης.

— Ἀ! εἶπεν ἡ κ. Αἰμιλία, αὐτὸ ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον! Πτωχὴ Ἰωάννα!

Ἀηδιάσασα ἐστράφη ν' ἀναχωρήσῃ, ὅτε σφοδρὸς ἄνεμος ἤνοιξε καθ' ὁλοκληρίαν τὴν θύραν.

— Ποία εἶν' αὐτοῦ; ἐκραύγασεν ἡ μαγεύρισα στρεφόμενη.

Ἡ κυρία Αἰμιλία ἀνεγνώρισε τὴν Ἰωάνναν, ἡ ὁποία βλέπουσα τὴν ἐκπληξίν τῆς φίλης τῆς ἐστήριξε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ἰσχυῶν καὶ ἀνελύετο εἰς γέλωτας.

Ἦτο ἀληθῶς εὐμορφος, ὡς σακχαρωτὸν, ἡ σύζυγος τοῦ κόμητος μετὰ τὴν λευκὴν αὐτὴν ποδιάν, τοὺς γυμνοὺς αὐτῆς βραχίονας καὶ τὴν βραχείαν αὐτῆς ἐσθῆτα καὶ καταλληλοτάτη νὰ ἐμπνεύσῃ νέον πραγματικὸν αἶσθημα εἰς τὸν συζυγὸν τῆς.

— Ἐννοεῖς λοιπὸν τώρα; εἶπεν ἡ Ἰωάννα. Ὁ σύζυγός μου ἔχει πολλὰς φίλας, ἀλλὰ λαμβάνω τοιαῦτα μέτρα, ὥστε ὅλαι αἱ φίλαι του νὰ ἤμῃ ἐγὼ καὶ νὰ μὴ μ' ἀπατᾷ εἰμὴ δι' ἐμοῦ. Ἡ σταθερότης του προέρχεται ἐκ τῆς διαδοχικῆς αὐτοῦ ἀφοσιώσεως πρὸς ὅλας τὰς γυναῖκας, τὰς ὁποίας ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἀδυναμίᾳ δύναται ὁ ἀνὴρ νὰ ποθήσῃ, ἀλλὰ τὰς ὁποίας κάλλιστα δύναται ν' ἀντιπροσωπεύσῃ ἡ εὐφυὴς σύζυγος, καὶ τὰς ὁποίας πράγματι ἀντιπροσωπεύω ἐγὼ. Σημειῶσαι δὲ ὅτι, ἂν καὶ τοῦτο ἀπαιτεῖ κόπον τινὰ, δὲν εἶναι μικρὸ ἡ εὐχαρίστησις, τὴν ὁποίαν εὐρίσκω εἰς τὰς μεταμορφώσεις μου, διότι τοιοῦτοτρόπως πάντοτε ὁ σύζυγός μου με ἀγαπᾷ καὶ ἡ ἀγάπη του ἀντὶ νὰ μαρανθῇ, ἀναλαμβάνει ἐκάστοτε τὴν πρώτην αὐτῆς θερμότητα καὶ ἀκμήν.

ΝΕΟΦΑΝΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΒΥΖΑΝΤΙΑΚΩΝ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ

Παραβλητέον: Eine Sammlung byzantinischer sprichwörter, herausgegeben und erlaeutert von Karl Krumbacher (separat abdruck a. d. sitzungsberichten d. philos.-philol. u. hist. classe der k. bayer. akad. d. wiss. 1887. band II. heft I). Muenchen, 1887.

Τὸ παλαιὸν παράπονον περὶ τῆς περιφρονητικῆς ὀλιγωρίας, μεθ' ἧς οἱ σοφοὶ τῆς Ἑσπερίας συνήθως προσφέρονται πρὸς τὰς περὶ Βυζαντινῶν φιλολογικὰς ἢ ἱστορικὰς μελέτας, ἀναμφιβόλως θά φανῇ σήμερον ἁπλῶς ἀδικαιολόγητον. Αἱ ἐν Γαλλίᾳ ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τούτου καταβαλλόμεναι προσπάθειαι εἶνε εἰς πάντας γνωσταί· ἀλλὰ καὶ ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου συνήθως αἱ ἰδέαι ἀργὰ ὠριμάζουσιν, οὐδέποτε ὁμῶς καὶ προῶρας κόρον προξενούσι, σπουδαιότητα νῦν ἐργασία γίνεται. Διότι ὡς τυχαῖον συμβάν δὲν πρέπει βέβαια νὰ ἐκλάβωμεν, ὅτι μία τῶν λαμπροτάτων φιλολογικῶν καὶ ἱστορικῶν τῆς Γερμανίας σχολῶν, ἡ τοῦ Μονάχου, μετὰ μακρὰν μελέτην καὶ οὐχὶ ἄνευ ἀγῶνος πρὸς παραδεδομένας προλήψεις ἢ καὶ ἀντικρυς ἐχθροπαθείας, ἐπέτρεψε τὴν εἰς τὸ ἱερὸν αὐτῆς εἰσόδον τῶν ἀπωρκασιμένων Βυζαντινῶν καὶ ἔδραν καθηγητικὴν ὑπὲρ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τοῦ μέσου ἑλληνισμοῦ γλώσσης ἐστήσεν. Ἀλλὰ καὶ